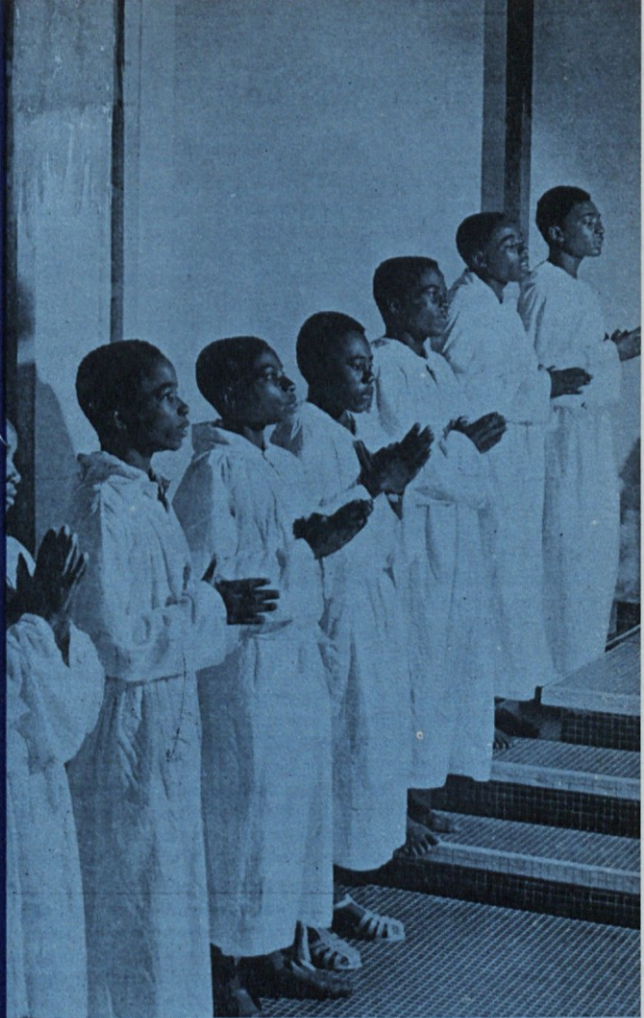

KATOLISKE MISIONES

Upanje kršćanske Afrike

LAS MISIONES CATOLICAS

AVGUST

—

AGOSTO

1

+

9

+

7

+

2

"Aggiornamento" de las Obras Misionales Pontif.

De "Illuminare" enero de 1971

Llegados a este punto conviene disipar otra perplejidad, duda o erróneo criterio que comienza a hacer su aparición en algunos ambientes eclesiales. Quienes patrocinan que en cada Iglesia particular debe actuar, por una parte, el Delegado Episcopal de misiones y, por otra, el Delegado o Director Diocesano de la Organización Misional Pontificia, atribuyen al primero, junto con el cometido de impulsar y organizar las iniciativas directamente misioneras de la diócesis, el papel de coordinar todas las actividades de formación y cooperación misionales que suelen desarrollarse en las comunidades eclesiales, además de por las Obras Misionales Pontificias, por los Institutos Misioneros. El Delegado Episcopal de Misiones sería, según este criterio, el que armonizaría entre sí la actividad de los diversos Institutos Misioneros en el campo de la formación y cooperación misionales y la actuación de todos ellos con la desarrollada por la Organización Misional Pontificia. Coordinar y armonizar los Institutos Misioneros entre sí y a todos ellos con las Obras Misionales Pontificias sería cometido específico del Delegado Episcopal de misiones.

A primera vista, parece muy conveniente y sensata la creación de este árbitro superior de cuantos intervienen en el campo de la formación y cooperación misionales. Ocurre, sin embargo, que este cometido ha sido reiteradamente confiado a la Organización Misional Pontificia y ahí están los numerosos documentos de la Santa Sede, dichos con el máximo de autoridad y voluntad pastorales, que responsabilizan a la Organización Misional Pontificia, a su Director Nacional y a los Directores Diocesanos de la misma sobre este particular de coordinar a los diversos Institutos Misioneros entre sí y a todos ellos con las Obras Misionales Pontificias. Estas normas mantienen todo su valor, no han sido derogadas y sí últimamente reiteradas por el magisterio de Pablo VI. No son normas arbitrarias. Están dictadas desde la consideración de que las Obras Misionales Pontificias son el instrumento oficialmente propio de los obispos para la formación y cooperación misionales; y por serlo, por esta su inesquivable eminencia jerárquica, por la prioridad que se les afirma sobre todas las demás instituciones de cooperación y formación misionales, resulta de todo punto conveniente y oportuno que los obispos se sirvan de su instrumento oficialmente propio para poner coordinación y armonía entre cuantas instituciones concurren al desarrollo de la cooperación misional.

Así las cosas, un criterio se impone noblemente: el Delegado Episcopal de misiones y el Director Diocesano de la Organización Misional Pontificia han de ser un único sujeto. Más aún: son tales las coincidencias de cometidos y objetivos entre los asignados a la Organización Misional Pontificia y los que deberían atribuirse a la Delegación Episcopal de Misiones que ambos títulos resultan prácticamente coincidentes. ¿Para qué, pues, abrir una distinción de títulos pastorales si las funciones son en realidad casi totalmente idénticas? El pueblo, con muy acertada intuición, ha venido llamando al encargado de la cooperación y formación misionales en una Iglesia particular, indistintamente Director Diocesano de las Obras Misionales Pontificias y Director de misiones. Y no sólo el pueblo. Ahí están los Secretariados Diocesanos de las Obras Misionales Pontificias que con total unanimidad se titulan desde hace casi cincuenta años "Secretariados Diocesanos de Misiones". Y ahí está la Dirección Nacional de la Organización Misional Pontificia, a la que vulgarmente se le denomina por aclamación "Dirección Nacional de misiones".

Voz no sólo de vulgo y de la tradición, por cierto. Han sido varios los obispos españoles que apenas dada la norma posconciliar de designar un Delegado Episcopal de misiones se han apresurado a extender formalmente este título al que hasta ese momento era el Director Diocesano de la Organización Misional Pontificia.

(FIN.)

MISIJONSKO RAVNOTEŽJE

Véliki misijonski strokovnjak p. Schütte SVD, ki je bil vrsto let vrhovni predstojnik Družbe Božje Besede in nazadnje podtajnik papeške komisije „Pravičnost in mir“ ter glavni sodelavec pri Misijonskem odloku na drugem vatikanskem koncilu, je doživel avtomobilsko nesrečo lani 18. novembra.

Kot nekako svojo oporoko je na mednarodni misijonski teološki konferenci v Nagporu (Indija), v svojem predavanju reševal problem, v kakšnem odnosu naj bosta evangelizacija in socialno karitativno delo.

Misel, da je pravo misijonsko delo izgubilo svoj pomen, je že prebolena. Nekateri so namreč ob ugotovitvi, da so med nekristjani „anonimni kristjani“ in se bodo po svoji vesti zveličali, začeli trditi: zakaj bi z oznanjevanjem evangelija te ljudi postavljali pred odgovornost, da se odločijo za Kristusa ali proti njemu. Ali ni boljše, da jih pustimo v njihovi veri in žive po svojem prepričanju in svoji vesti?

Iz te misli kaj logično sledi, da tisti, ki kljub temu še zagovarjajo misijonsko delo, trde, naj bo to delo predvsem socialno, za razvoj narodov. Tako delo je tudi bolj „uspešno“, hitro je namreč mogoče videti uspehe: pozidane šole, bolnice, socialne ustanove vsake vrste; veliko bolj je tudi v osebno zadoščenje deliti obleko, hrano. Vse to je mogoče spraviti v statistike.

In ker Cerkev sama odločno poudarja, da se mora postaviti na stran revežev, je tudi tistim, ki so prepričani, da se ne moremo ogniti naročilu Kristusa, naj oznanjamo evangelij vsemu svetu, kaj hitro blizu socialno delo kot najbolj aktualno, vsaj v tistih deželah, kjer je revščina skrajno velika.

P. Schütte v tej miselni zmedi znova postavi trdno načelo, kakršnega je postavil tudi Pavel VI. in se ga drži večina misijonarjev, načelo namreč, da je duhovnik-misijonar prvenstveno za to v misijonih, da oznanja evangelij in gradi krajevno Cerkev. Da pa ob tem mora biti tudi socialni delavec tam, kjer je revščina, se po sebi razume. A akcent, poudarek je na evangelizaciji.

Zanimiv je zapis slovenskega misleca in literata Alojza Rebule v „Dnevniku 1971“: „Pogovor z italijanskim duhovnikom. Krščanstvo gre pri njih v en sam sociologizem. Tudi med duhovščino. Geslo v semeniščih: molitev se je preživela. Ta usmerjenost se mi je do zdaj zdela manj nevarna, kakor morda dejansko je. Saj se to pravi toliko kot izpodrezati samo popkovino krščanstva, namreč smisel za misterij. In to v času, ko se temu smislu odpira celo tista znanost, ki ima opravka z materijo. Po vsem, kar je v zadnjem polstoletju šlo čez nas? In ob vsem, kar visi nad nami? S te perspektive postane tak sociologizem kratkomalo neresen. Diši po nekakšnem nedoraslem amerikanizmu. Evropa je vendar preveč

pretrpela, da bi bila sposobna takšnega športa, takšnega nogometovanja v presvetem."

To je moral povedati laik duhovnikom in misijonarjem, kot bi nam ne bilo dovolj učenje Cerkve, jasna izpoved papeža in misijonologov.

Sicer pa: čemu postavljati nekako dilemo. Čemu hoditi v skrajnost. Ena skrajnost bi bila oznanjati evangelij in nebesa revežem in to brez dejavne ljubezni. Druga pa je — in danes bolj nevarna — skrajnost: gledati samo njihovo človeško bivanje in pomagati samo materialno, skrbeti za njihov razvoj in ne evangelizirati in graditi Cerkev. Kako hitro bo tak misijonar v njihovih očeh bogatin, ki s svojimi darovi ponižuje reveže. In če bo taka potem tudi Cerkev, potem smo vnaprej onemogočili pravo razumevanje Cerkve. Spet bomo dobili „rižne kristjane“.

Schütte konča svoja razmišljanja s tem, da skuša vskladiti oboje. Pač pa jasno trdi, da duhovnik-misijonar mora biti prvenstveno duhovnik, ki oznanja evangelij in gradi mlado Cerkev. Le izjeme — ki vedno potrjujejo pravilo — naj bi bili duhovniki, ki bi bili od škofije recimo pooblaščen za socialno skrb misijona, ali duhovniki, ki so postavljeni v skrajno revščino. Toda tudi v zadnjem primeru je nevarnost, da vse delo ostane le pri karitas. Ta mora biti pristni izraz Cerkve, a ne prvenstvena naloga duhovnika, ki to cerkev organizira, ji začenja dajati življenje, nadnaravno življenje.

Zato misijonski strokovnjak odločno poudari: socialno - karitativno delo naj prevzamejo laiki, lahko redovni bratje in redovnice, še boljše pa: laiki - domačini. Te pa je treba vzgojiti. In če jih kje ni, je to prvenstvena naloga misijonarja, da si jih vzgoji in jim potem izroča socialno delo. In prav ob tej točki sprašuje vest misijonarjem: „Ali prepogosto ne manjka v misijonih zaupanja v laike, poguma, da bi tvegali poizkus? Ali ne leži razlog za to pogosto v zapadnjaški aroganci ali klerikalnem teženju „hočem biti oče“?

V misijonih gre predvsem za prakso. Zato je rešilno ravnotežje. Misijonar je tam — pa tudi sredi največje revščine — da gradi krajevno Cerkev, zato je poslan — missus - misijonar. Toda kot Kristus mora čutiti z revščino ljudi.

Sicer pa to ni nič novega: ne problem ne njega rešitev. Kristusova beseda „množica se mi smili“ odmeva iz roda v rod apostolov. A kako hitro so prvi apostoli spoznali, da si morajo ohraniti čas in energije za oznanjevanje, ker so smatrali to za svoje poslanstvo in so vso karitas prepustili drugim, pač pa jo zelo pospeševali. Bila je Cerkev ubogih za uboge, a oni so oznanjali in gradili Cerkev. In tako je v vseh dobah. Akcent se premika, a znova misijonarji in duhovniki v rednem pastirstvu najdejo ravnotežje. Tako je tudi zdaj: iz razmišljanja, poudarjanja bolj ene strani počasi zori pravo, prastaro, apostolsko gledanje na misijonsko poslanstvo Cerkve.

F. S.

OD RICCIJA DO KONCILJA

FRANC SODJA C.M. (Nadaljevanje.)

3. Češčenje Konfuceja.

Obredi pri češčenju Konfuceja so podobni prejšnjim. V vsakem mestu je poleg šole tempelj ali kapela v čast modrega Konfuceja. V templju je tabla z napisom: „Prestol duše svetega in vzvišenega učitelja Konfuceja.“

Dvakrat na leto, spomladi in jeseni, se zbero kitajski literati, da s slovesnimi obredi počaste velikega Konfuceja. Prvi mandarin prevzame vlogo duhovnika, drugi literati pa mu strežejo kot leviti kakor pri češčenju prednikov. Pred praznikom je post, v noči pripravijo jedila, na dan praznovanja pa se vsi zbero v templju ob petelinjem petju, darujejo meso in kri, nato oboje zakopljejo na dvorišču. Ko darujejo meso, zakliče ceremonijer: duh Konfuceja stopa doli. Ko izlije vino na narejeno pupo, prenese tablo Konfuceja na oltar, kjer so prižgane sveče. Nato se prično pokleki, med tem daruje mandarin svilo in vino. Svila se med molitvijo zažge. Nato med pokleki, molitvami in petjem darujejo vino in meso, ki ga potem zaužijejo. To darovanje je češčenje pričujočega duha in prošnja, naj jim pomaga.

Poleg teh slovesnih obredov so še manj slovesni, ko dosežejo literati čast licenciata, bakalaureata ali doktorata. Prav tako mandarini, ki nastopijo službo.

Ti obredi so bili tako strogo ukazani, da se jim ni mogel nihče izogniti. Celo s smrtjo je bilo zagroženo. Bolj kratko opisuje obrede Ricci in — kar je glavno, pravi, da se ne obračajo na Konfuceja s kakimi molitvami in ničesar ne prosijo, ampak samo da mu izkažejo čast in zahvalo za modre nauke, ki jim jih je zapustil v svojih knjigah, ker tem se imajo zahvaliti za svoj položaj v vrstah znanstvenikov in oblastnikov. Torej po njegovem mnenju mu niso pripisovali nadzemske moči in tudi obredi niso imeli verskega značaja.

Iz tega seveda sledi, da so mendikanti obrede obsojali, jezuiti pa dovoljevali, seveda s klavzulo, da ne smejo sodelovati pri tistih obredih, ki so se slučajno pridružili in so malikovalskega značaja. Jezuiti so bili mnenja, da so ti obredi v celoti in v svojem jedru civilnega značaja in je prav, da se jih Kitajci udeležujejo. Res je pod vplivom budizma in taoizma sčasoma bila primešana kakšna praznoverska predstava, a glede tega so kristjane poučili in jim v tem sodelovanje prepovedali. Upali pa so, da bodo prav po kristjanih ti obredi spet očiščeni in sčasoma dobili krščansko lice.

Mendikantom pa se je zdelo, da so ti obredi v svojem jedru v celoti malikovalskega značaja in zato so odločno nastopili proti sodelovanju pri njih in zato tudi proti jezuitom.

4. *Ceščenje malika Činghuang.*

Vsak mandarin je moral ob nastopu službe in pozneje dvakrat na mesec (z grožnjo, da sicer izgubi službo) iti v tempelj tega malika in mu izkazati čast.

Kako naj si zdaj pomagajo krščanski mandarin? Mandarinini so se oklenili nasveta literata dr. Mihaela, ki jim je tudi sicer stal ob strani pri zagovoru njihovega mnenja. Ta pa je dejal, naj krščanski mandarin vzame s seboj križ in ga položi na oltar. Ko se bo priklonil, naj ima na men, da bo izkazoval čast križu, ne pa maliku. Kako si posamezniki ustvarijo svojo vest, naj misijonarji prepuste njim samim; prav tako pa je s povednikom pripuščeno, naj ravnajo po svoji vesti. Jezuiti ne priznajo, da bi bili kdaj učili tako, a dokumenti govore za to. Res pa je, da so hitro spoznali svojo zmoto. Razumljivo, da je bilo tako dejanje mendikantom dobro sredstvo v boju proti jezuitom.

S tem bi bila podana glavna vprašanja, okoli katerih se je sukal stoletni boj.

Glede na pojmovanje mendikantov Maas logično zaključuje, da se da sodba o teh obredih zajeti v naslednje tri stavke.

1. Obredi, kakršni so bili v tem času, so bili odeti s ceremonijami, kakršne so opravljali bonci v templjih malikov.

2. Večina kitajskega naroda si je v tem času pod vplivom fo-sekte pri teh obredih prosila nadnaravne pomoči od prednikov in Konfuceja.

3. Velik del kitajskih kristjanov je zlorabil koncesije, ki so jim jih dali jezuiti.

S tem je seveda vse jezuitsko ravnanje obsojeno in zavrženo.

Nasprotno pa Huonder iz jezuitskega gledanja logično zaključuje, da so njihovi misijonarji uporabljali te koncesije le zato, ker so bile civilnega značaja in le v toliko, kolikor so bile civilnega značaja in so po svoji službi bili primorani pri tem sodelovati. Vse to pa so dopuščali z zavestjo, da bo s tem krščanstvo prodrlo v narod. Ko pa bo to storjeno, bodo tudi obredi nepotrebni in bodo lahko odpadli. V prepričanju, da bodo s tem edino uspešno prodirali v kitajski narod, so se borili za svoje stališče do zadnjega.

Nastopanje misijonarjev

V obrednem boju ni šlo samo za obredna vprašanja, ampak je v dva dela misijonarje delilo celotno zadržanje enih in drugih.

Ko je prvo vprašanje o poimenovanju Boga, ki naj odloči, ali bodo dobili Kitajci pravi pojem o krščanskem Bogu, ali bo le malik

Idila v japonskem parku... Svojevrstni most.

— ali bodo z imenom krščanskega Boga sprejemali kot nekaj tujega, stopilo v ozadje, so se vprašanja drobila in množila.

Najprej o misijonskem nastopu misijonarjev.

V tem pogledu so bili mendikanti dostikrat neprevidni, kot tudi sami priznajo. Zlasti ko so z javnim pridiganjem, s svojo originalno obleko in nastopom proti poganskim navadam (eden misijonarjev je celo raztrgal plakat, ki ga je obesila oblast) izzvali preganjanje, so spoznali, da so se prenaglili.

Jezuite je njihov nastop zelo bolel. Oni so s tolikimi trudi prodrli na kitajski dvor in v narod. Skrajno previdno so se bližali Kitajcem, da jih ne bi odbili. S potrpljenjem so sejali seme božje besede. Mendi-

kanti pa so v nekaj mesecih priklicali nad misijon toliko gorje. Sicer zagovorniki frančiškanov in dominikancev trde, da ni bilo preganjanje samo zaradi tega nastopa njihovih misijonarjev, saj so bila preganjanja že prej, ko mendikantov na Kitajskem še ni bilo. A čisto gotovo je treba pritrditi, da je predvsem drzen nastop mendikantov izzval reakcijo v poganskem svetu.

Jezuiti so se s svojim študijem poglobljali v kitajsko kulturo in hoteli izkoristiti vse pozitivne vrednote. Morda so šli res predaleč v posameznih primerih, a nasprotno stališče mendikantov gotovo ni bilo upravičeno in je misijonskemu delu škodovalo.

Poteze mendikantskih misijonarjev imajo v resnici nekaj romantičnega na sebi. Priznati pa je treba, da so se posamezniki tudi v tem hoteli prilagoditi jezuitom, so spremenili svojo obleko, svoje pridiganje itd. A večina je ostala zvesta svoji konkvistadorski metodi, ki je končno tudi obveljala.

Zaradi svojega milega nastopa so jezuiti previdno začeli uvajati cerkvene določbe. Hoteli so dovršiti počasen prehod poganske mase v krščanstvo. Zato so npr. postne določbe sicer objavili vernikom, a jih ne zahtevali. Tudi praznikov niso javno praznovali, kjer je bila nevarnost, da bi vzbujali pri poganih odpor. Mendikantska poročila trde tudi, da niso zahtevali velikonočne spovedi in obhajila. Seveda je tako ravnanje izzvalo goreče mendikante na boj. Ko sta P. Anton in Morales vprašala poleg drugega tudi glede tega provinciala jezuitov, je ta odgovoril, da niso Kitajcev dispenzirali od zapovedi, ampak da jih še niso promulgirali. Še jasneje pa je poročal P. Hurtado generalu v Rim. Pravi, da kristjanom niso povedali, da te zapovedi vežejo pod smrtnim grehom, in sicer iz treh razlogov: 1. ker so tako odredili vsi vizitatorji po zgledu drugih, 2. čeprav mnogi te zapovedi že izpolnjujejo, bi jih mnogi še kršili in 3. kar se tiče posta, imajo Kitajci že itak tako skromno hrano, da so lahko dispenzirani. Glede nedeljskega dela je prav taka. Kitajci toliko jedo kolikor delajo, zato tudi nedeljska božja služba ne more biti ukazana, ker bi z njo izgubili toliko časa, da bi bili ob dnevni zaslužek. Vendar pa da jim naročajo, naj store, kolikor morejo.

P. Morales pravi, da bi še šlo, če bi bila ta metoda le začasna in uspešna. A po tolikih koncesijah niso kristjani nič boljši in nič številnejši. O objektivni dovoljenosti take metode pa ne gre nam sodba. Gotovo bi mogla Cerkev kot taka dispenzirati od teh zapovedi; vprašanje je pa, če je mogla takrat redovna provinca ali celo red dati take dispenze.

Prav tako so jezuiti opuščali nekatere obrede pri delitvi zakramentov, ker so bili v pohujšanje Kitajcem. Huonder pravi, da so to vršili z odobrenjem Gregorija XIII. Zdi se pa, da so šli predaleč, ker ženskam poslednjega olja sploh niso delili, češ da ni za zveličanje neobčudno potreben zakrament, pri Kitajcih pa vzbuja odpor in pohuj-

šanje, ker se moškim ni dovoljeno dotikati žensk. Prav tako so opuščali maziljenje pri krstu oseb ženskega spola, pri otrocih pač zato, ker češ, potem bodo odrasli mislili, da ne dobe pravega zakramenta. Zato so prepričevali, da je maziljenje samo za moške.

Seveda so tudi proti temu nastopili mendikanti.

Jezuiti so ugotovili, da je znamenje križa Kitajcem v pohujšanje. Zato niso niti v svojih cerkvah izpostavljali križa, ampak samo sliko ali kip Kristusov. Bili so mnenja, da je treba Kitajce polagoma pripraviti na čas, ko jim bodo lahko v javno češčenje dali križ. Pač pa so na veliki petek dali križ v poljub vernikom.

Proti temu jezuitskemu mišljenju in ravnanju so bili mendikanti po svojih izkušnjah mnenja, da Kitajcem križ ni v pohujšanje in zato so tudi javno oznanjali križanega in niso mogli razumeti jezuitov, da glavno skrivnost vere zakrivajo.

Končno je omeniti še obresti. Tedaj so bile na Kitajskem v navadi 30 % obresti in take so dovoljevali jezuitski misijonarji tudi svojim vernikom. Takrat so bili katoliški moralisti neprimerno strožji glede tega kot danes. Kitajski zakon ni dovoljeval višjih obresti kot 30 %. Zato je tudi Sernit Aleni v „spovednem ogledalu“ pod sedmo zapovedjo zapisal, da greši, kdor zahteva večje obresti kot jih zahteva zakon.

Ker so imeli mendikanti zaradi te prakse velike težave z novospobrncenci, bili so pa prepričanja, da so take obresti nedovoljene, so se borili tudi proti temu.

Ceprav je bilo glavno vprašanje v tej dobi vprašanje o akomodaciji glede češčenja prednikov in Konfuceja, vendar so bila tudi ta drugotna vprašanja živa in je bilo zaradi njih popisanega mnogo papirja.

S tem bi bilo v glavnem podano vse, za kar je šlo v tem boju.

Vprašanja so gotovo sama na sebi zapletena. Jasno je sicer načelo, da se v malikovalskih rečeh ni mogoče prilagoditi, oziroma da ni mogoča akomodacija v tem, kar se ne sklada s krščanskim naukom. To načelo so priznavali in poudarjali obojni misijonarji. Šlo je predvsem za praktično vprašanje, ali so posamezni obredi in običaji malikovalski, oziroma ali so verskega značaja ali zgolj civilnega. V tem praktičnem vprašanju pa so se misijonarji delili in zaradi tega je nastal boj. Mogel bi se mirno rešiti, saj se isto vprašanje tudi danes mirno rešuje, a zunanje okoliščine so pripomogle, da se je iz vprašanja in mirnega reševanja razvil boj, ki se ni ravno najbolj ugodno končal, če gledamo na stvar samo, a za tiste razmere morda edino možno končal. Kajti miru ni bilo mogoče doseči drugače, kot z jasno in strogo obvezno odločbo. In za to je po stoletnih prepirih poskrbel Rim. Zato si moramo zdaj ogledati še tiste okoliščine, ki so vplivale, da se je boj tako razvnel.

(Sledi.)

ANDREJ MAJCNEN - ODLIKOVAN

Naš salezijanski misijonar Andrej Majcen, ki je pred skoraj štiri-deset leti odšel v misijone in deloval najprej na Kitajskem, potem pa v Hong Kongu, Severnem in zdaj Južnem Vietnamu že nad 20 let, je doživel visoko vietnamsko odlikovanje za velike usluge vietnamskemu narodu.

O tem nam sam poroča v pismu, ki ga je iz Evrope, kamor je prav kar prišel na bolezenski dopust, pisal dne 3. VI. 1972. Pismo objavljamo v celoti:

„Foglizzo, 3. VI. 1972.

Predragi gospod Lenček!

Sem pri g. Vodešu v Italiji. Naslov zgoraj je tudi moj začasni naslov do avgusta, ko upam nazaj v Saigon.

Saigonsko podnebje me je zelo zdelalo. Predstojniki mi žele zaupati naše bogoslovce v Dalatu, ki je nad 1000 m visoko in z zmerno klimo. Bogoslovci hodijo študirat na jezuitsko papeško bogoslovje tamkaj, za vse drugo bom skrbel jaz. Prav lepa hvala za vso podporo. Glede pomoči iz sklada Vam kmalu sporočim, kam jo poslati.

Koncem aprila sem končal moje delo na tehnični šoli v Govapu in se poslovil od profesorskega zbora ter oblasti. Začele so se šolske počitnice.

15. V. 1972. mi je ministrstvo za vzgojo poslalo dekret števil. 2621, v katerem pravi:

„Zvedeli smo, da boste kmalu zapustili tehnično šolo Don Bosco v Govapu. Zelo nam je žal, kajti Vaše iskreno in prisrčno sodelovanje z vlado vsa ta leta je veliko pripomoglo k razvoju tehničnega pouka v državi. Želimo Vam veliko zdravja in uspeha na Vaši novi postojanki ter upamo, da bomo tudi v bodoče imeli priliko za medsebojno sodelovanje.

S spoštovanjem Ly Kinu Chan.“

23. V. 1972 me je minister za socialne zadeve dr. Phieu dal poklicati v svoj ministerski kabinet, kjer so se zbrale razne državne in religiozne osebnosti. Želel mi je izročiti odlikovanje prvega reda za socialno delo teh 20 let v Vietnamu. Najprej je tajnik prebral vladni dekret, a kar mi je minister pripel na talar medaljo in imel kratek nagovor, ki so mu sledile častitke vseh navzočih. Zahvalil sem se za odlikovanje, pred vsem pa za vso podporo vlade, s pomočjo katere sem mogel organizirati in voditi vzgojo ubogih sirot in brezdomcev v Hanoju, Ban Me Hmotu, Thu Duku in Govapu. Minister mi je izročil tudi diplomu, na kateri je z velikimi črkami natisnjeno sledeče:

Republika Viet-Nam

Kolajna ministrstva za socialne zadeve

Z vladnim dekretom šte. 202 B X H, V P, N A z dne 23. V. 1972.
se podeli duhovniku

ANDREJU MAJCNU

državno priznanje prvega razreda s kolajno socialnega dela.

Ta diploma je od vlade priznani dokument.

Saigon 23. V. 1972.

Minister za socialne zadeve
dr. Tran Nguon Phieu.

Zvečer istega dne so se zbrali vsi sobratje in gojenci, da mi želijo srečno pot v Evropo in se mi zahvalijo za moje delovanje. Gospod Mario Acquistapace, provincialni delegat, je v lepih besedah opisal vse moje delo teh 20 let in povdaril, da sem ustanovnik salezijanskega misijona v Vietnamu. Lepo sem se mu zahvalil in prav tako vsem, ki so z menoj ta leta sodelovali. Povdaril sem, da vsega tega ne pripisujem samemu sebi, temveč celotni skupnosti duhovnikov in sobratov laikov, ki na tihem žrtvujejo vse svoje življenje za uboge in revne, želeč jim posredovati dobro profesionalno in tehnično vzgojo. Izjavil sem, da smo hvaležni

vladi za javno priznanje našega salezijanskega dela, naših skupnih trudov in žrtev.

Ob tej priliki se moram zahvaliti tudi Vam, g. Lenček, vsem gg. lazaristom in vsem dobrotnikom, ki ste tudi pripomogli k mojemu socialno-apostolskemu delu. Tudi Vi ste udeleženi na priznanju, ki sem ga bil deležen, in na kolajni, ki so mi jo pripeli.

Kajpada je najvažnejše pri našem misijonskem delu božje priznanje, ki edino ima pravo veljavo in vrednost, božja kolajna svetosti.

Najlepše pozdrave, Vam in Vašim sobratom, pa vsem dobrotnikom in prijateljem!

Vaš Andrej Majcen.“

Vrlemu misijonarju iskreno vsi častitamo k priznanju, ki ga je doživel in salezijanska družba z njim! Misijonar deleži tudi nas na njem, a žal, naše sodelovanje z njim vsa ta leta ni bilo dosti več kot kapljice v morju njegovih potreb. Res pa je, da je bila marsikatera teh kapljic iztisnjena s srčno krvjo misijonskih žrtev in misijonske ljubezni in da je bila spremljana z duhovno pomočjo, ki je verjetno veliko več pomenila kot skromni darovi.

Želimo misijonarju, da si v Evropi nabere novih moči in utrdi razrahljano zdravje, obenem pa, da se razmere v Vietnamu uredi in se s tem omogoči nadaljni razcvet njegovega dela za božje ljudstvo te preizkušene dežele. Obljubljamo mu naše molitve in tudi siceršnjo pomoč vsaj v naši skromni meri in možnosti.

Majcenovi mladi gojenci v počitnicah pleskajo železno ogrodje in čistijo stekla na slikoviti verandi njegovega zavoda.

Z BENGALSKIH POLJAN

O. STANKO PODERŽAJ D.J., INDIJA

„OJ, TE KRAVE!“...

Tako je vzklikal naš misijonski popotnik g. Julče Slapšak iz Clevelanda, ko sem mu razkazoval Kalkuto. Krave, povsod krave: sredi najbolj prometnih cest, na tračnicah počestne, na pločnikih, povsod. Celo iz časopisa izrezano sliko teh naših svetih krav sem mu enkrat za šalo poslal, nikoli mu pa nisem razložil, kako daleč sega „svetost“ in nedotakljivost govedu v Indiji. Tole bi rad tukajle popravil.

Pokora za greh. Hindu pisatelj, pri katerem sem naslednje bral, je vprašal nečaka: „Kdaj misliš, da si kaj krivo naredil? Kaj ti pove beseda „krivda“?“ Nečakov odgovor: „Greh“. „Kako bi se pa za greh spokoril?“ „Nekaj bi pojedel.“ Tisto kar bi fant pojedel je: kravjek! Ta je neizogibni del hinduistične spokoritve. .

Greh. Koncem leta 1944 je gradbenik mesteca, ki leži vzhodno od Mymensingha v sedanjem Bangla Deš, na vrtu privezal kravo. S pretrdo zadrženo vrvjo se mu je krava zadušila. Pančájat (zbor petorice, ki neslužbeno bdi nad gotovim delom kakšne vasi ali mesta), ga je za kazen primoral: da se je oblekel v raševino, spil pol kozarca kravje sečnine in se postil en dan. Potem je moral tri dni spatí na prostem, tam kjer se je krava zadušila. Te tri dni ni smel jesti drugega kot suh, nesoljen riž. Ta riž si je moral naberačiti pri sosedih. A med beranjenjem ni smel govoriti, moral je mukati kot vol. Vse te dni je moral okrog vratu nositi obešeno vrv. Po teh treh dneh pokore je bila spokorna svečanost: poškopili so ga s kravjo sečnino, pogostiti je moral bramance vsega okraja, purohite (žreče) pa obdariti.

Pisatelj, sam hindu, pripominja, da bi družba od njega ne zahtevala hujše pokore niti v slučaju, če bi bil namesto krave zadavil lastno mater. A za tega stavbenika pokore še ni bilo konec. Ker je moral tri noči spatí na prostem se je prehladil in se mu je začelo blesti. Dan, dva so se bali da bo sledil nesrečni kravi. K sreči je ozdravel.

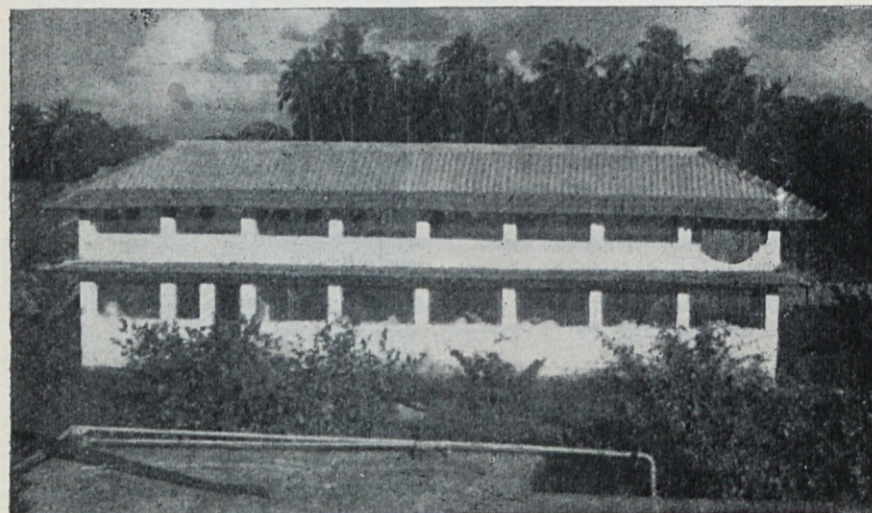
Če bi bil naš g. Juče imel kaj več časa, da se še bolj razgleda po velemestu, bi videl tudi, kako se nekateri mimoidoči pobožno dotaknejo krave in jo pobožajo, če ne drugod, vsaj po repu... Zaslužen dotik z božanstvom!

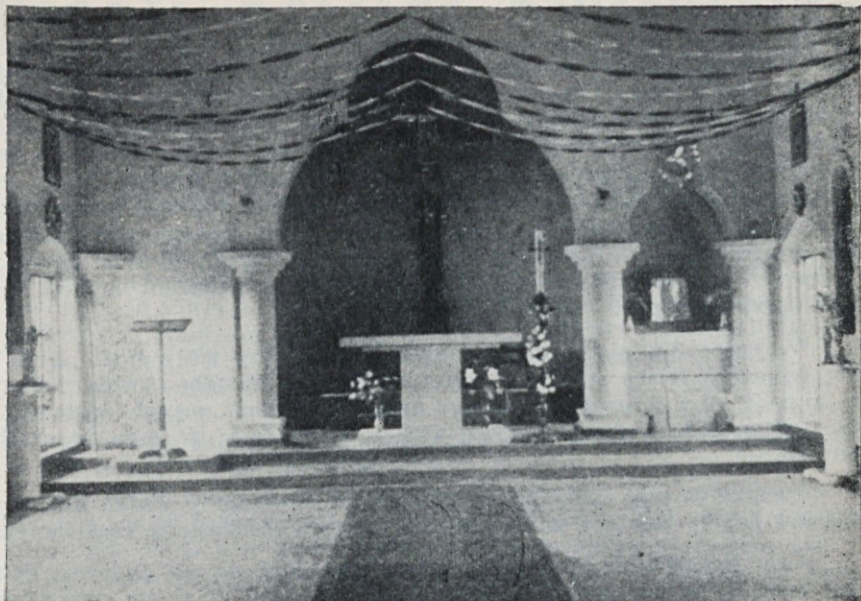
NRAVNOST V HINDUIZMU

Hinduizem kot tak (ne govorim o posameznih hindih, zlasti modernih) nravnosti sploh ne pozna. Ne gleda na moralo z istimi očmi kot krščanstvo. Šele bramaizem (hinduistična ločina, ki priznava samo ene-

Misijonska postaja o. Stanka Poderžaja D. J. v Kalenpurju v Bengaliji, Indija. — Nemška organizacija v pomoč misijonom „Misereor“ mu je postavila spodaj prikazani kokošnjak, da ljudem pomaga gojiti perutnino.

Po koncilskih predpisih preurejena kolenpurska farna cerkva o Veliki noči 1972. —
Spodaj: Stara polomljena in nova vaška cerkev v vasi Dómdoma — 1972.

ga Boga: некоč so me povabili k družinskemu molitvenemu sestanku; ob zidu podoba hindu božanstva, Buda in Kristus; prej mi niso povedali kaj bo; vsak je nekaj prispeval, nazadnje so se obrnili name, naj kaj povem: razložil sem Očenaš) in novi reformistični hinduizem sta pod vplivom krščanstva proti koncu 19. stoletja počasi uvedla krščanski etični nauk in zavest morale med narodi. Hindu družba, ali — da se izognemo pretiravanja— vsaj tisti del hinduistične družbe, ki je še pradobno pravoverna, se nikoli ni zavedala kakšnih нравnih problemov. Prevladovalo je praznoverje. Kar je še do pred koncem 19. stoletja hindu razumel pod nravnostjo, ni bila posledica kakšne нравne zavesti. „Nравne“ zapovedi hinduistične družbe so bili le nekakšni obvezni tabúji (prepovedi):

Vernemu hinduistu ni bilo uživanje perutnine nič manjši „greh“ kot goljufati. Resen spodlet z dekletom nič bolj obsodbe vreden, kakor če bi pogledal v obraz žene mlajšega brata (posledica „purdah“ sistema). Smrtna nezgoda s kravo nič manj usodna, kakor če bi bil koga do smrti povozil.

Razlika je bila samo ta: za nenameren uboj mu je sodilo državno sodišče, kravja smrt pa ga je zapletla v mrežo družbenega kaznovanja.

Celo Nehruja je nekdo tožil, ko se je zarekel, da mu je krava isto kot konj. Pred leti so bili v Delhiju resni nemiri, ki so jih povzročili pristaši gibanja za varstvo govedi, ki zahtevajo popolno prepoved klanja. Viharček je potem v časopisju dvignila, s primernim citatom iz svetnih knjig opremljena trditev, da so v davnini Azijci uživali goveje meso, kar seveda ti prenapeteži ogorčeno zanikajo.

V Hazaribaghu, kjer je deloval in umrl naš prekmurski misijonar jezuit brat Ribaš, sem некоč obiskal naši pristavi sosedni „pinjrapol“ (pindžrapol), kravje zavetišče, kamor petični hindi pošiljajo svoje ostarele krave in jim tam strežejo kot drugod ljudem v zavetiščih za onemogle. .

V Čandernagorju, kjer sem deloval pretežno med izobraženci in sem imel na oskrbi tudi učiteljice bramanke, vseh devet let nisem okusil govejega mesa, da ne bi bilo kaj narobe, po tisti sv. Pavla „vse mi je dovoljeno, a ni vse k pridru“. (Hindi postrani gledajo tudi uživanje opojnih pijač in kajenje. . . Namesto rujnega vinca ti ponudijo osladkano vodo, namesto cigarete duhaš dišavne palčice. Zato ne pijem in ne kadim.)

Spremembe je tudi v tem opaziti. V Durgapurju sem imel soseda inženirja bramanca. Takoj po prihodu je poiskal mesarja, da mu je redno dostavljal goveje meso. V Kalkuti mestna uprava kolje govedo in meso javno prodaja. Seveda so pri tem zaposleni in so javni odjemalci muslimani in kristjani. Povprečen Indijec — razen muslimana govedine še ne prenese. Ko jo bo, bo morda tudi te večne indijske lakote enkrat konec. Čudim se, da nam do zdaj — vsaj kolikor jaz vem — še noben hindu ni oponesel po Jezusu omenjenega pitanega teleta.

VZGOJA DOMAČE DUHOVŠČINE

KAREL WOLBANG CM, Združene države

KAREL KORNELIJ ŠISUNGU

Prav je, da si ogledamo napredek akcije za vzgojo duhovnikov domačinov na misijskih teritorijah, odkar so bili natisnjeni v Katoliških misijonih od julija do decembra 1970 življenjepisi nekaterih bogoslovcev iz Kenije, ki študirajo v velikem semenišču v kenijski prestolnici Nairobi. 12. januarja 1972 je generalni vikar iz škofije Kisumu, g. David Twomey pisal novemu dobrotniku bogoslovske akcije g. Francu Petku v Cleveland. Gospod Petek je namreč 9. decembra 1971 podaril za štiriletno vzdrževanje bogoslovca 2. letnika filozofije Karla Kornelija Šisunguja 600 dolarjev. Piše generalni vikar:

„Vrsto let me podpira pri kritju stroškov za študij naših bogoslovcev naš dobri prijatelj misijonar Karel Wolbang CM. Trije njegovi kandidatje so že bili posvečeni v mašnike in opravljajo veliko delo v škofiji. Eden je vojaški kurat v naši vojski, kjer je potrebnost katoliškega vpliva nujna; mladi duhovnik jo tam gotovo nudi.

Drugi je nadaljeval višje študije v Rimu, zdaj pa uči v bogoslovju druge mlade kandidate in jih pripravlja na njihovo bodoče poslanstvo. Gospod Wolbang s pomočjo dragih dobrotnikov pomaga še nekaterim drugim kandidatom, poleg Karlu Korneliju Šisungu, katerega vzdrževanje s tem prevzimate. Tu vam pošiljam njegovo pismo, v katerem se vam predstavlja. Karel Kornelij s študijem bogoslovja dejansko še ni začel. Ta ga čaka za konec leta. Je veliko obetajoč mladenič. Čeprav imajo kandidatje za duhovnika v naših krajih desetkrat več skušnjav izstopiti in zagnati puško v koruzo, kot mi to razumemo, sem osebno prepričan, da bo fant uspel, kolikor pe človeško presojano lahko vidimo.

Zagotovljam Vas, da boste zavoljo svoje pomoči Cerkvi deležni mojega dnevnega spomina pri sv. maši, pa tudi stalne molitve mladega bogoslovca, ki bi prepuščen le sebi ali finančni zmogljivosti lastne družine prav res da nikamor ne mogel.

Bogoslovci so velik izdatek za misijske škofije

Bogoslovci so visok izdatek za naše finance. Navadno jih z bogoslovjem veliko poskusi, pa pozneje odpovedo in izstopijo; seveda pa so nas medtem že veljali lepe denarje. Skoraj nihče ne prejema pomoči od doma. Prav redke so izjeme. Nasprotno, družine redno upajo na pomoč od njih. Tu je še trdno zakoreninjena navada, da vsak družinski član, brž ko je sposoben kaj zaslužiti, pomaga mlajšim bratom in sestram, če študirajo. Čuti nekakšno podobno odgovornost do njih kot starši. Prav malo je upati, da bi se kdo tej obveznosti izmuznil. Pogosto

nam bogoslovci, ko izstopajo, to navajajo za vzrok. Ne morejo se upirati zahtevam in pričakovanju lastne družine.

Zato ostane v celoti škofova dolžnost, da najde potrebni denar za vzdrževanje svojih duhovniških kandidatov. Denar ne samo za šolnino, tudi za knjige, za pisalne potrebščine, za pot domov, drobiž za vsakdanje potrebe. Nikoli ne prosimo pomoči za male semeniščnike; bi bilo preveč tvegano, pa tudi nepošteno do dobrotnikov, prav zaradi številnih izstopov. Sklepamo pač, da v času štirih let, ki so še pred posvečenjem, slehernemu bogoslovcu prav redko preostane še kak drug razlog za študij, kot pa je želja biti dober duhovnik. Zato jim v tem času iščemo dobrotnikov, ki naše težave razumejo.

Osebnost sem se na dolgo razgovoril s Kernelijem. Po svojih najboljših močeh sem mu razložil, koliko morate Vi žrtvovati, da zmorete nakazati takšno denarno pomoč po g. Wolbangu v daljno afriško semenišče. Opozoril sem ga posebej na njegovo dolžnost, da vsak dan molji za Vas v dokaz iskrene hvaležnosti za poslano pomoč. Želeč Vam milost božjo in blagoslov za leto 1972 sem v Kristusu iskreno Vaš David Twomey.“

„Vsako jutro bom pri maši molil za vas in za vaše...“

Po škofijskih podatkih se je bogoslovec Šisungu rodil 23. aprila 1953 na fari Eruswi, kakih 30 milj od škofijske kisumske prestolnice Kakamega. Krstili so ga 4. novembra, birmali pa 18. marca 1967 v malem semenišču, kamor je vstopil januarja 1967. Po izpitih 1970 pa so ga sprejeli v veliko semenišče. Decembra lani je skončal filozofijo. Prvi letnik teologije, ki traja štiri leta, je začel januarja 1972. Pred mašniškim posvečenjem bo še pred letom 1976 skončal tudi enoletno pastoralno preskušnjo na kaki fari, verjetno v domači škofiji.

Za zadnji božič je Petkovim pisal: „Zelo sem Bogu hvaležen za to priložnost, da vam lahko pišem. Povedali so mi, da ste Vi poslali mojemu škofu denar za kritje stroškov mojega bogoslovnega študija. Sam bi si tega poklica ne bil mogel izbrati, če bi mi kdo o pravem času ne prišel v pomoč. Doma sem iz župnije Eruswi. Starši so revni. Šest nas je pri hiši, najstarejši sem jaz, starši morajo skrbeti za vse. Zato je bila zanje prav gotovo velika žrtev, da so mi dovolili študij v bogoslovju, saj vedo, da jim jaz gmotno ne bom mogel pomagati.

Ljudje v Keniji smo mnogo ubožnejši, kot pa si to Evropejci ali Američani predstavljate. Star sem osemnajst let, pa moji starši niso več odgovorni ne za moje jelo ne za moje delo. Po naših afriških običajih pričakujejo, da si vse potrebno sam poiščem. Pišem tedaj to pismo, da Vam dokazem, kako zelo cenim Vašo pomoč.

Drugič Vam bom za božič pisal več o sebi, o svoji družini, o kenijski Cerkvi. Obžalujem, da sem tole tako na hitro napisal. Vsako jutro bom pri maši molil za Vas in za Vaše. Želim Vam božji blagoslov za leto 1972. Vaš zares hvaležni Karel Kornelij Šisungu.“

Fotografije bogoslovec Karel Kornelij ni imel pri rokah. Pa jo bomo objavili, brž ko nam jo pošljejo s škofije Kisumu. (Sledi.)

PRVO PISMO SESTRE KAVČIČ

Pred nekaj meseci je iz Pariza odletela v afriško državo Burundi slovenska misijonarka, usmiljenka s. Bogdana Kavčič. V naslednjem prinašamo glavne izvlečke daljšega pisma, ki ga je iz misijonov pisala ta slovenska misijonarka. Nič še ne omenja strašnih dogodkov, ki so pred tedni pretresli Burundi, ko je v bratskem poboju padlo okrog 50.000 prebivalcev, o čemer bomo še poročali, ko se razjasni podoba te nove tragedije mladih afriških držav. – Misijonarka piše svojim sosestram v Sloveniji.

Danes je Veliki četrtek. Sem v Busigi, kjer bom na počitnicah do 10. aprila. Tu se pripravlja na prejem sv. krsta 86 katehumenov različne starosti: 15-20-30-50-70 let. Sestro domačinko sem vprašala, kdo jih je pridobil za to, da hočejo postati kristjani. Pojasnila mi je, da to storé večinoma drugi verniki, navadno sosodje. Pogane vprašajo, kdo hoče postati kristjan, in kdor se odloči za to, ga privedejo v župnišče, kjer ga vpišejo med katehumente. Potem hodi 3 ali 4 leta dvakrat na teden k verouku. Tako dolga doba je potrebna zato, ker ljudje ne znajo ne brati ne pisati in morajo vso snov toliko časa ponavljati, da jo znajo na pamet in da si jo tudi s srcem osvojé.

Kako duhovnik ve, da je katehumenovo življenje res zgledno in da je sposoben za prejem sv. krsta? Na vsak grič pošljejo spisek ali ustno sporoče vernikom imena katehumenov in potem božje ljudstvo samo sporoči duhovniku, kakšno je življenje vsakega posameznega in kdo od njih se jim zdi sposoben za prejem sv. krsta. Misijonar namreč težko pride v tesnejši stik z vsemi in ne more vsakogar osebno zadosti poznati. Tako so za novokrščence odgovorni verniki. V prejšnjih letih je bilo na Veliko soboto krščenih tudi čez sto katehumenov – sedaj so pa bolj strogi v izbiri in jih precej odklonijo. Pokazalo se je namreč, da se nekateri še niso popolnoma odpovedali malikom ali da praktično ne živé krščansko.

Duhovne vaje, ki so jih imeli letos misijonarji po posameznih gričih, so obrodile zadovoljiv uspeh. Vendar duhovniki niso mogli obiskati vseh 16 gričev, na katerih prebiva nad 34 tisoč vernikov (vseh gričev v župniji Busige pa je 65). Cerkvenih porok je malo, ker mlada

dekleta pogosto kar zginejo vsaka s svojim ženinom – brez privoljenja staršev. Največje bogastvo tukajšnjih prebivalcev so otroci. Zato, če žena nimo otrok – po njihovem običaju mož lahko vzame drugo; in šele potem, če se v tem zakonu rode otroci, se nekateri tudi cerkveno poroče.

Prebivalstvo se zelo hitro množi, a točne statistike nihče ne vodi. Kolikor more, se za to briga župnija.

Pismo nadaljujem na Veliko soboto. Ob velikih praznikih se najraje prikrade dolgčas, a ga skušam pregnati tako, da Vas vselej po malo obiščem. Torej danes popoldne bo v naši župnijski cerkvi slovesen sprejem katehumenov v katoliško Cerkev. Toda zvedela sem, da jaz ne bom mogla prisostvovati, ker me je neka sestra domačinka, ki po oprasku mora biti poleg, prosila za uslugo. Šla bom v kapelico sester „Marijinih gospa“, kjer bodo obredi v francoskem jeziku, in bom zato še lažje sledila, ker bom razumela.

Danes sem šla s sestro domačinko k prvi jutranji maši. Ljudje so napolnili cerkev do zadnjega kotička in med svetim opravilom navdušeno prepevali ob ploskanju z rokami. Vstali Gospod mi je skazal posebno pozornost: prvič sem smela vernikom deliti sveto obhajilo. Ob obrazih obhajancev sem v duši marsikaj doživljala. V postnem času smo veliko premišljevali postaje križevega pota, ob pogledu na te ljudi pa sem spoznala, da je treba premišljevati tudi postaje veselja. V življenju se je treba premagovati, dati Gospodu žrtev, da nas vidi srečne radi Njega, po ljubezni deliti veselje tudi z drugimi. – To je samo skromno povabilo, da se skupno z menoj zahvalite za sv. poklic in me v njem podpirate.

Danes opoldne so imele sestre domačinke veliko obiskov. Brat od ene izmed njih je prišel ravno med kosilom. Ne veste, kakšno veselje je bilo! Prisedel je k svoji sestri in obadva sta jedla iz istega krožnika. In kaj smo imeli za kosilo? Nič posebnega: fižol kot vsak dan, meso, solato z neko meni neznano prikuho, ki je po okusu podobna našim nezabeljenim ajdovim žgancem. Pravijo, da je to „velikonočno jagnje“. Na koncu je za posladek vsak dobil po en piškot.

In kako preživljam tu v Busigi svoje počitnice? Zjutraj imamo v župni cerkvi sv. mašo v tukajšnjem jeziku, ki ga še ne obvladam dobro, zato se ga čez dan učim. Včasih prisede za kake pol ure kakšna sestra domačinka, da mi kaj razloži. Ko se učenja naveličam, grem v kuhinjo, kjer pripravljajo uboga mlada dekleta, ki nimajo ne staršev ne sorodnikov, hrano za okrog 70 ljudi. Ob tej priliki se vedno naučim nekaj novih besed ali celo stavkov. Kuhinje niti malo ne morem primerjati z evropsko! Po tukajšnjem običaju pripravljajo jedi iz banan, manioka, sladkega krompirja in fižola. Higiena je na nizki stopnji, saj v kuhinji dostikrat niti vode nimajo. Pa smo vendar vsi zdravi in veseli. Včasih se vsi skupaj pošteno nasmejemo, posebno kadar jaz kaj narobe povem. Zadnjič na primer sem hotela reči, naj mi dajo žlico, pa sem zaprosila za „mačka“; ti dve besedi sta si zelo slični in jih vedno zamenjam. V kuhinji se zelo dobro počutim, zraven pa spoznavam tukajšnje dekleta in narodne običaje.

BARAGA NA OLTAR!

ZANIMIV POGOVOR

Iz ameriških slovenskih listov povzemamo pogovor duhovnika Jožeta Godina, zavzetega delavca za Baragovo prištetje blaženim, s slovenskim frančiškanom p. Brunom Korošakom iz Rima. P. Korošak je bil jeseni 1969 v Marquettu, kjer je Baraga umrl. Natančno si je ogledal, kaj so tam že pripravili za sodni cerkveni postopek glede Baragove svetosti. Uslužbenec tamkajšnje škofije je dejal: „Še pri nobenem procesu nisem videl tako vzorno zbranih listin.“ Seveda je to predvsem zasluga inž. Jožeta Gregoriča, ki je zbiranju gradiva posvetil vse svoje življenje.

Jože Godina je p. Bruna vprašal, če misli še kdaj priti v Marquette. P. Bruno se je najprej opravičil, zakaj v l. 1971 ni mogel priti, potem pa je nadaljeval: „Povem vam, da sem za Baragov proces naravnost navdušen. Ko sem bil zadnjič tam, sem s takim veseljem delal s tistimi ljudmi. Pripravljen sem ne samo delati, ampak tudi kaj žrtvovati, če bi bilo potrebno. Računam, da bom mogel priti v Marquette v prvih dneh julija 1972. Do takrat bodo tam gotovo že vse pripravili in postulator naj tako uredi, da bo škof Salatka takrat sklical cerkveno sodišče. Naloga cerkvenega sodišča ne bo raziskovati Baragovo življenje ali kreposti, ampak le to, da preišče, če moremo, kar o Baragu trdimo, tudi dokazati z dokumenti. Te trditve in dokazne listine cerkvenemu sodišču predloži postulator.“ Predsednik škofijskega sodišča je p. Brnu dejal, da bodo takrat za par tednov zaprli vsaj nekatere škofijske urade in se posvetili le Baragovi zadevi. „Postulator Wolf naj vse to pripravi, saj dobro ve, kako je treba, saj sva skupaj delala. Kar tako naj dela naprej! Seveda mora zelo paziti, da bo vse brez pomanjkljivosti, kajti v Rimu so strogi in natančni. Čim manj bo napak, toliko hitreje bo tekel proces.“

Na vprašanje, kaj bo potem z zaključki škofijskega procesa v Marquettu (morda bo vzporedno tekel tudi škofijski proces v Ljubljani), je p. Bruno odgovoril: „Po kančanem škofijskem procesu je treba vse spise tega procesa poslati v Rim, kjer se mora začeti drugi, to je apostolski proces. Spise naj nese tja škof Salatka sam, ali pošlje posebnega poslanca. Po pošti se tako strogo zaupni spisi ne smejo pošiljati. Apostolski proces je po novih predpisih zelo poenostavljen in skrajšan. V Rimu morajo prinesene spise takoj pregledati. V nobenem primeru ne smejo čakati dalj časa kot šest mesecev. Zelo verjetno bo sv. oče imenoval kar škofa Salatko, naj izvede apostolski proces v Marquettu. Iz Rima spise vrnejo s pripombami v Marquette. Te pripombe obsegajo naznačene pomanjkljivosti in napake, ki jih je komisija našla. To morajo v listinah po-

tem popraviti. Potek apostolskih procesov v Rimu bi zadevo zelo podaljšal. Ker pa bi to vodil škof Salatka sam s svojimi ljudmi, bi bilo to lahko hitro končano."

Na vprašanje Jožeta Godine, ali bo morala škofija v Marquettu za apostolski proces poiskati spet druge ljudi, ko je vendar v zadregi za primerne duhovnike, je p. Bruno odgovoril: „Novih ljudi za to ne bo treba iskati, ker so pri apostolskem procesu lahko isti ljudje, kot so bili pri škofijskem. Nave so samo naloge: pripombe o morebitnih pomanjkljivostih, ki jih je zabeležila rimska komisija. Umljivo je, da bo to lahko hitro pregledano in bodo napravljene zadnje zaključki. Potem bi škof Salatka še enkrat nesel vse spise v Rim, da tam pogledajo, če je vse pravilno dopolnjeno oziroma popravljeno. Ko spise v Rimu odobrijo, je vsega konec: nič več raziskovanj, nič več dokumentov."

Sv. oče, taka je naslednja stopnja procesa, sedaj izda važen odlok „de heroicitate virtutum“, odlok, s katerim izjavi, da je imel škof Baraga kreposti v junaški meri. Ta odlok pomeni, da sv. oče izjavlja in ugotavlja, da je imel Baraga junaško stopnjo kreposti in da mu zato lahko sledimo ter ga posnemamo brez nevarnosti za svojo vero in нравno življenje (fides et mores). S tem bo dano dovoljenje, da Baraga lahko častimo javno, v javnih molitvah in v cerkvah. Škof Salatka dobi od sv. očeta lahko dovoljenje, da tako javno čiščenje v njegovi škofiji takoj po kančanem apostolskem procesu v Marquettu, torej še preden izide tak odlok za vesoljno Cerkev.

Seveda je Jože Godina takoj vprašal, kdaj bo potem slovesno razglasenje škofa Baraga v baziliki sv. Petra v Rimu. P. Bruno Korošak mu je odgovoril: „Po novih določilih bo škof Salatka imenoval posebno komisijo za ugotovitev čudežev. Če so že znani taki primeri – navadno so to ozdravljenja – in bo zadevna komisija do konca apostolskega procesa uradno ugotovila dva taka primera, se spisi o čudežih oddajo v Rim hkrati z izgotovljenim apostolskim postopkom. Dan slovesnega razglasenja določa seveda papež sam v skladu s primernostjo takega dejanja. Ker se bo Baraga pred svetom štel prvenstveno za ameriškega svetnika, bo papež iskal primeren datum, ki bi bil posebno učinkovit v Severni Ameriki. Nas Slovencev to ne moti. Za nas bo taka slovesnost nekaj velikega, kateri koli dan bo že.

Ce pa škof Salatka dveh takih čudežev s spisi o apostolskem procesu še ne bo mogel prinesti, bo pač dovoljen verski kult Baraga, toda na slovesno razglasitev blaženim bo treba čakati eno, deset, dvajset let, dokler pač ne bo dveh potrjenih čudežev. Moje osebno mnenje je, da za takega heroičnega svetnika, kot je bil Baraga, in potem, ko bo javno čiščenje že dovoljeno, ne bo treba dolgo čakati, tudi če ob zaključku procesa še ne bi bilo takih čudežev. Toda gotovo je, da pred slovesnostjo proglasitve morata biti dva prava čudeža." (Po „Družini“ 9 - 1972.)

ŽIVI OGENJ NAD APOSTOLI

HENRI GHÉON – Misterij v 12 slikah – Poslovenil J. Zupančič

Igrski vodja: Odšli so torej v svet... ki je bil v tem času poln ničevosti, zakaj vladar sveta, angel, pahnjen z neba, je razširil svoje kraljestvo od vzhoda do zahoda

nad potomci Adamovega rodu, da jih potegne s seboj na dno peklenškega brezna, kjer ne zeleni več zelišče rešitve.

In žge in peče in meša kakor rečno kamenje v valovih bridkosti in sovraštva, poželenja in obupa.

vse tiste duše, katere je božje usmiljenje poklicalo

k luči Sv. Duha in gledanju Očeta. Judje so pomorili vse svoje preroke – in celo Kristus, ki so ga tako željnjo pričakovali,

ni našel usmiljenja pred pismouki in velikimi duhovni.

Pogani so častili izklesane kamne, kače, drevesa, ptiče

in napake v bogovih ali v duhovih.

Častili so celo svoja dela in svoja lastna telesa,

rane na svojih telesih, svojo sramoto in gnojne tvore.

In nihče ne bi iztegnil roke, da bi rešil brata,

če bi to zahtevalo malega truda ali če bi se bilo treba odreči nasladi in bogastvu.

Svet je bil ponižan, ves gnil, zaprt, ječal je v sponah satana, v samoljubnosti in pohotnosti.

Naš svet je bil prostovoljno v sponah.

Zbori A, B, C: Ta svet, naš svet!

Igrski vodja: Gorje tistemu, ki bi ga skušal rešiti.

Peter in apostoli: V imenu Kristusovem!

Zbori A, B, C: V imenu Kristusovem!

Peter in apostoli: Vstanite!

Zbori A, B, C: Vstanite!

Peter in apostoli: Rešite nas spon zla!

Bodite čisti! Bodite blagi! In ljubitite drug drugega!

Igrski vodja: Dvignili so roke in jih stegovali,

ljudstvo pa je vpilo:

Ves zbor: Nazaj!

Igrski vodja: Vsi apostoli, toda vsi mučeniki.

Vsi pripravljene, toda vsi zavrženi.

Vsi prijatelji, toda vsi zasovraženi.

Peter je bil križan. Pavel obglavljen.

Jakob je padel pod udarci kija:

Vsi so padli, toda vsi vstali.

In kakor je kri Štefanova rodila Pavla,

prav tako je tudi kri Pavlova,

kri Jakobova in Filipova,

kri Andrejeva in Petrova

rodila neštete množice.

Svečeniška kri prvaka apostolov

pa je brizgnila vladarju sveta v obraz in rodila neštevilno žetev spreobrnjenj.

Bili pa so to ne samo možje, ampak tudi ženske in otroci — Neža, Tarzicij —

ki so jih metali v ogenj ali divjim zverem,

pa, čudo! mučeniška kri je rodila vedno nove.

Prva kal, napolnjena z milostjo Sv. Duha, je bila notranje tako bogata, da bo mogla dajati svetu vse čase isto klasje.

DVANAJSTA SLIKA

(V tem trenutku pride iz obednice zbor žena, ki ga vodita Marta in Marija Magdalena.)

Marija Magdalena: Izganjajo nas, sestra, bežimo in predajmo se valovom!

Če nas izganja ta kos sveta, je to znamenje, da nas kliče drugi, kamor še ni podlo seme božje besede.

Marta: Pojdimo! Ponesimo še drugam božjo postavo!

In Sv. Duh naj vodi našo jadrnico.

Zbor žena: Me ne znamo pridigati... saj znamo komaj govoriti, me niti ne bomo pridigale: vse, kar bomo govorile, bodo besede: „Verujem v Kristusa.“

Morda bomo znale za to tudi umreti.

(Stopijo okrog Petra.)

Igrski vodja: Marta in Marija sta zbežali in Magdalena se je postila trideset let v skalni votlini, Cecilija je pretrpela preizkušnjo parne kopeli v Rimu,

Igrski vodja: Nепretrgana vrsta darov, žrtev, molitev,

isti blagoslov oznanjevanja in krvi je zajel štiri celine

po Hieronimu, Martinu, Krizostomu, Gregoriju,

Patriciju, Bonifaciju, Kolumbanu, Hedvigi, Avguštinu,

po Benediktu, po Bernardu, po Frančišku in Dominiku,

po Katarini, po Tereziji, po Ignaciju in Ksaveriju,

po Vincenciju Pavelskem in Frančišku Saleškem,

po Janezu Boscu in Janezu Vianaju,

po spoznavalcih in mučencih, po devicah in vdovah, po duhovnikih in redovnikih,

po velikih papežih in malih služabnikih.

— Dvajset od njih jih imenujem, bilo pa jih je na sto tisoče, in milijone, katerih imena se niso ohranila; vseh vrst, vsake starosti, vseh rodov,

od tu in tam: v osrčju misijonskih pokrajin, v svojih lastnih župnijah, ljudi, ničel, revežev in slabičev, ki so bili prav tako podvrženi slabostim kakor mi...

Igrski vodja: Sv. Duh je dal njih ime na angelom in angeli jih bodo proslavljali vekomaj!

Ves zbor: Svet! Svet! Svet!

Igrski vodja: Toda svet misli, da so umrli,

ker so zapustili zemljo brez sledu, in zavel jih je v plašč pozabljenja.

Satan pa se vedno znova vrača na delo z vsemi peklenskimi silami,

z lažjo, z nevednostjo, s samoljubjem in sovraštvom,

proti Cerkvi, ki je skrivnostno telo Kristusovo, ki so jo ustanovili apostoli,

katere udje in priče so bili.

(Pavza).

In večno bodo živeli.

Ves zbor: Večno bodo živeli.

Igrski vodja: Živeli v Kristusu, živeli v nas.

Žive in bodo živeli po nas:

Po nas in po vas. O revni ljudje, ničle, samo če bomo rodili isti sad, kakor so ga rodili oni.

Hočete to storiti, ljudje?

Zadostuje, da vsaj hočete.

Ves zbor: Hočemo.

Igrski vodja: Hočete kakor oni?

Ves zbor: Hočemo kakor oni.

Peter: Kakor Peter?

Ves zbor: Kakor Peter.

Apostoli: Kakor Peter in enajsteri apostoli?

Ves zbor: Kakor Peter in enajsteri apostoli.

Zbor učencev in žena: Kakor učenci in svete žene?

Zbori A, B, C: Kakor mučenci in device, kakor sveti očetje in spoznavalci, ki so dozorevali in dozoreli na polju zveličanja za vsa stoletja.

Ves zbor: Kakor vsi prijatelji in otroci božji!

Igrski vodja: Ste njegovi prijatelji?

Ves zbor: Njegovi prijatelji smo.

Igrski vodja: Ste njegovi otroci?

Ves zbor: Njegovi otroci smo.

Igrski vodja: Sprejmite torej dediščino po očetu:

Sv. Duha, ki je vel nad vodami in obstal nad obednico, ki pa sedaj veje nad današnjo Cerkvijo, kakor je nekaj vel nad starim Petrovim Rimom. kakor danes veje nad Pavlom šestim,

ki je novi Peter, isti Peter, isti vogelni kamen resnice in zveličanja.

Apostoli, učenci, žene, zbori A, B, C: Novi Peter, isti Peter.

Ves zbor: Isti vogelni kamen resnice in zveličanja Kristusove Cerkve.

Igrski vodja: Naj jo vodi Sv. Duh in ji daje moč.

naj jo napolni z ljubeznijo, pogumom in usmiljenjem,

naj jo potiska naprej v valove greha,

kjer ima Peter zagrado in nastavljene svoje mreže!

(Pavza).

Vsi za enega, eden za vse!

Ves zbor: Vsi za enega, eden za vse!
(Dvakrat.)

Igrski vodja: Vsi bratje!

Ves zbor: Vsi bratje! (Dvakrat.)

Igrski vodja: Vsi apostoli!

Ves zbor: Vsi apostoli (Dvakrat.)

Igrski vodja: Kajti tudi najnižji izmed nas je neobhodno potreben čredi in pravico imajo računati nanj, da bo jadrnica imela srečno pot, ki polna veselja nosi veselo oznanilo zveličanja krmarja, potnikov in tovara.

Ves zbor: Vsi za enega, eden za vse!
Vsi bratje! Vsi apostoli (Dvakrat.)

Igrski vodja: Nosili jo bodo valovi katoliške resnice in nenehna ljubezen Kristusova, da naša ladja ne bo nikoli v viharju zašla.

Ves zbor: Pojdimo z njo! Pojdimo z njo! Naj veje Duh na široko.

Igrski vodja: Mir! Naša Ljuba Gospa!...

Marija (pride z obednice): Vsi, ki ste tukaj, poslušajte moj glas!

Ves zbor: Naša Gospa, naša Ljuba Gospa!...

Marija: Ljudje, ničle, otroci mojega božjega Sina, moja last in posest! Ladja, ki vas bo peljala v svet, je zasidrana v pristanišču na vratih moje hiše.

Prišli boste s poslovilno pesmijo in molitvijo na ustih, preden se boste podali v širni svet.

Naj vam Gospa v imenu svojega Sina blagoslovi vašo pot!

(Zaključni zbor zapoje hvalnico.

Nato zbori in osebe odidejo drug za drugim iz arene pred cerkev naše ljube Gospe – še zadnji slavošpev zadoni iz njihovih grl – in vsak gre na svoje delo.)

K O N E C

SLAVE NAJ GOSPODA VSI NARODI, SLAVE NAJ GA VSA LJUDSTVA!

naši misijonarji pišejo

FORMOZA

Zadnjič smo pisali o dr. Janezu Janežu in njegovi prošnji, naj mu zaenkrat ne pošiljamo ne pisem, ne časopisov in ne knjig – radi razmer.

S. Anica Miklavčič in s. Rozalija Brilej ob veselem srečanju.

Ostali slovenski misijonarji oz. misijonarke na Formozi se zaenkrat še ne počutijo v toliki meri ogrožene v svojem delovanju. Težave bo verjetno doživljal duhovnik o. FRANC REBOL iz severnoameriške družbe maryknolskih misijonarjev. Pravkar je zgradil, opremil in organiziral misijonsko bolnico s 50 posteljami, o čemer smo poročali v aprilski številki. Od tedaj naprej nimamo poročil od njega.

Tudi od s. KALISTE LANGERHOLZ FMM že dalje časa ni glasu. Pač pa se je spet oglasila s. ROZALIJA BRILEJ, pomočnica vernih duš. V pismu z dne 6. junija se zahvaljuje za misijonski dar iz sklada. Poroča, da jih je prišel obiskat jezuitski general Arupe, kajti one pomagajo na misijonu, ki ga oskrbujejo jezuiti, katerih je na otoku Formozi kakih 300.

Naslednje njeno pismo je z dne 30. IV. 1972. Pravi, da zanjo velja glede korespondence in pošiljk denarja še vse kot doslej. Zadnje čase sta bili dvakrat skupaj s. s. Anico Miklavčič. S. Miklavčič pride vsako leto na duhovne vaje blizu Rozalijinega misijona, pa tudi njo obiše, ko duhovne vaje končajo, in po slovensko pokramljata.

Od misijonarke s. ANICE MIKLAVČIČ imamo tri pisma. Prvo je še s konca julija lanskega leta. Tedaj nam je sporočila pošiljko za našo misijonsko veletombolo v Buenos

Fevski zborček s. Anice Miklavčič (ona desno z očali). Šteje 15 pevk, na sliki nekatere manjkajo. — Spodaj: Misijonarka z malčki, ki jih mamice privedejo v otroški vrtec, da so čez dan na lepem in na varnem pri duhovnih materah...

Na izletu v hribih — z gojenkami. — Spodaj: Misijonarka s tremi članicami njenega pevskega zbora, ki so prejele sveti krst.

Airesu, ki je kajpada med tem že prišla in bila ljudem razdeljena. Nekaj stvari se je pa na dolgi poti v paketu zdrobilo in smo misijonarko že prosili, naj zdrobljive stvari pošilja v lesenem zabojčku, pa še ta mora biti kar precej trden. Poroča o suši, ki jih je zadela, tako da se pitna voda prodaja po vrčih. One na misijonu jo še imajo, ker imajo globok vodnjak, a vendarle molijo za dež.

18. novembra nam je misijonarka spet pisala. Naj iz njenega pisma navedemo najzanimivejše podatke:

„Kakor vidite, Vam pošiljam tri fotografije. Na eni sva skupaj s s. Rozalijo Brilej, ki sem jo obiskala. Cel dan sem bila v družbi teh prijaznih sester. Imela sem priliko govoriti v petih jezikih, slovensko, italijansko, kitajsko, angleško in japonsko, kajti sestre so iz raznih narodov.

Po suši, ki nas je tako skrbelo še julija meseca, so nas v avgustu obiskali tajfunski sunki. Nam je odnesel streho in tudi sicer povzročil veliko škode. Meseca septembra pa je voda kar lila izpod neba, povsod poplave, cel teden sem vodo pometala iz hiše, ker so je bile vse sobe bolne. Tako je, treba se je vsemu privaditi, z vsakim položajem se spoprijazniti. Saj smo tudi sicer v božjih rokah, ko je naša dežela izključena iz Združenih narodov in ne vemo, kaj nam to prinese. Me ljubimo ta narod in bi rade tu ostale do konca.“

Njeno naslednje pismo je z dne 21. aprila letošnjega leta. Bili smo ji v zahvalo za njene stalne pošiljke raznih spominčkov poslali 50 dolarjev, ki jih pa do pisanja tega pisma še ni prejela in se boji, da se je ček kje zataknil. Prosi, da ji pošiljko iz sklada pošljemo priporočeno.

O misijonskem delu pa poroča sledeče:

Andrej Majcen nam je poslal gornjo sliko in zadaj napisal: Presrečna mamica, brat in sorodniki novomašnika, mojega novinca so prišli k meni, da molijo za sina Marka Huyuh-a, ki je marca letos v Rimu prejel mašniško posvečenje.

„Za veliko noč smo imeli na misi-jonu 4 krste, med temi dve deklici, ki sem ju jaz pripravila za sv. krst. To so prvi sadovi mojega truda s pevskim zborom. Ena, ki se zdaj kliče Ana Marija, že tri leta prepeva z nami. V otroškem vrtnu je število malih naraslo na 350 od lanskih 200. Z veseljem delamo, „dokler je dan“. Spomnite se nas v molitvi!“

HONG KONG

Tam deluje salezijanski misijonar g. STANKO PAVLIN. Pisal nam je v teku leta 1971 več pisem, letos se nam je pa tudi že oglašil. Objavlja-mo vsebino kar zapovrstjo:

aprila 1971.

„Bliža se Velika noč. Na ta praznik bom krstil dvajset gojencev in gojenk

moje šole sv. Antona in enega odraslega. Hvala Bogu za ta velikonočni dar!

Drugače nič novega pri nas. Delo je vedno enako in vsi smo zelo zaposleni. Jaz sem že tri leta na tej šoli za ravnatelja, a koncem tega šolskega leta bom šel verjetno za nekaj časa v Evropo na počitek, po osmih letih, kar sem bil nazadnje tamkaj.“

19. maja 1971.

„Prejel sem Vaš lepi dar, ki mi bo zelo prav prišel! Tudi g. Gederju in s. Kosovel bom čim prej izročil. V četrtek 27. maja odpotujem za tri mesece v Rim in potem v domovino. Ko se vrnem, bom nastopil nov delokrog v Tang King Po College, ki je naša višja srednja šola tukaj. Imel bom na skrbi študijsko plat zavoda.

Glede g. Gederja Vam moram povedati, da je zelo bolan v bolnišnici. Že leto tega, kar se je vrnil iz domovine, kamor je šel iskat zdravja, pa se ni kaj dosti popravil. Zdaj ne more nič delati. Res je škoda, ker so ga vsi sobratje zelo radi imeli kot izvrstnega spovednika. Prosim, da molite zanj!"

21. maja 1971.

„Prav kar sem oddal Vaš dar sestri Kosovel. Takoj sem tudi telefoniral rektorju, da bi zvedel, kako je kaj z g. Gederjem. Povedal mi je, da gre, hvala Bogu, gospodu na boljše in da je že iz bolnice doma. Ko grem v domovino, bom obiskal tudi njegovo sestro, in sem vesel, da bom mogoče poročati o zboljšanju njegovega zdravja.“

Temu Pavlinovemu pismu je g. GEDER sam lastnoročno pripisal zahvalo za dar: „Hvala za dar, ki mi ga je izročil g. Pavlin! Pozdrave vsem apostolskim sodelavcem! Bog z vami vsemi in Marija Pomočnica! Vsem vdani Jože Geder“.

Med tem je potoval misijonar v domovino in je imel po Primorskem misijonska predavanja. Tu pa sta Baragovo misijonišče obiskali njegova sestra in njena hčerka. To omenja misijonar, ko nam piše že po povratku v Bang Kog dne 18. aprila 1972. sledeče:

Vesel sem, da ste imeli priliko srečati se z mojo sestro tamkaj in njeno hčerko. Hvala lepa za vse novice o nji.

Gospoda Gederja redno obiskujem v Tang King Po school, v kateri je bil pred leti, preden je šel v Vietnam, ravnatelj g. Andrej Majcen. To šolo je podaril salezijancem Tang King Po, ki je umrl pred tremi leti. Nje-

gova hči je pa paklonila salezijancem vilo, kjer je Tang King Po s svojo družino živel. To vilo so podrli in sezidali novo šolsko poslopje Tang King Po College, kjer delujem jaz sedaj. Sta dve različni šoli, ena ljudska, ta, kjer sem jaz, srednja. Prva je v Kowloonu, onkraj Hongkonške luke, moja je pa na otoku Viktorija. Ta naša srednja šola obstoji še sedem let, tako da raven ni še dovolj visok, a počasi tudi to pride. Imamo okrog 1.000 dijakov. Na praznik sv. Jožefa smo jih krstili dvanajst maturantov, ki bodo šolo maja meseca zapustili. 24. maja bomo krstili spet drugo skupino katehumenov, okrog 20 po številu.

Tu sem študijski prefekt in imam na skrbi ves študij in profesorje in disciplino. Kajpada niso preveč zadovoljni z menoj, ker veliko zahtevam.

Ob sobotah zvečer grem v Kowloon, na drugo stran luke, kjer imamo lepo faro in cerkev sv. Rožnega venca. Tam potem v nedeljo spovedujem in imam mašo v kantonščini, kajpada tudi pridigo. Vesel sem, da pridem na tak način med božje ljudstvo. V tej cerkvi imamo dopoldne štiri maše, popoldne oziroma zvečer pa eno.

Mislím, da dolgo na tem mestu v gimnaziji ne bom, ker bodo morali dati kakega mlajšega in če le mogoče, Kitajca, na krmilo; zdaj še končuje študije v Rimu.

Prav lepo Vas vse pozdravljam!"

S. ERNESTA KOSOVEL iz kano-sijanske družbe se nam je tudi sama oglasila iz Hong Konga dne 22. maja 1971.

„Včeraj mi je g. Pavlin prinesel 100 dolarjev iz sklada in še posebej 13 dolarjev iz Trsta. Bog naj tisočero povrne vsem, ki so kaj pri-spevali!"

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Laubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Editorial Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1972: V Argentini in sosednjih deželah: navadna 20,00 pesov, podporni 50,00, dosmrtna 200,00. V ZD in Kanadi: 3 (6, 50) dolarjev; v Italiji: 1600 (3200, 25.000) Lir; v Avstriji 60 (120, 1000) šilingov; v Franciji 12 (24, 180) NF; v Angliji 1¼ (2 in pol, 18) funtov; v Avstraliji 3 (6, 45) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Laubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, CHICAGO, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Časl CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Andrej Prebil CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Mejač CM, 95 MacDonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sévres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Camaron Court, KEW, Vic. 3101,
Vrabec Franc, Baraga House, 19 A'Beckett St., KEW, Vic.

Vse bomo porazdelile med največje reveže, ki jih je tu preobilo. Moja prednica je rekla, da bo tudi letos preskrbela za Vas nekaj domačih slik na svili, da boste imeli za misijonsko tombolo.

To pisemce nadaljujem šele po enem tednu. Smo zelo zaposlene, bolnikov vedno polno. Uslužbenci so na žalost bolj površni. Spreobrnjenj je malo, a upamo, da dobro seme ne pade zaman na ta kitajska tla. Pred nekaj tedni smo pri nas krstili odlično gospo — budistinjo. Ko je prišla v bolnico, je rekla, da ne mara nič slišati o katoliški veri. Po nekaj dneh

je pa sama prosila za pouk in krst. Zdaj se čuti srečna ona in njeni številni sorodniki.

Obisk papeža Pavla VI je tukaj v Hong Kongu vzbudil mnogo zanimanja in pustil krasen vtis. Tudi pogani in pripadniki drugih veroizpovedi so opazili na njem nekaj nenavadnega. Rekli so, da je božji mož. Oblasti so ga zelo lepo sprejele in skrbele so za najlepši red. Po radiju in televiziji so kazali njegovo življenje in njegovo osebnost in delo. Dan njegove navzočnosti tu in še več dni potem je pa itak bil glavna točka vseh programov in razgovorov.“

Tudi islam po svoje moli edinega Boga

Correo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612

Registro de Prop. Int. No. 1096912
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467
Buenos Aires

